

Chuyện Tình Yêu

Thu Nguyệt
University of Washington

Mỗi lần đi ngang qua khuôn viên hoa hồng trước building Baagley, tôi đều đứng lại vài giây để ngắm những cánh hồng với đủ màu sắc rực rỡ, và ướp mình trong làn hương dịu dàng man mác (không thua gì hoa bưởi trắng lúc bình minh). Có nụ hồng vừa chớm nở rụt rè núp sau phiến lá. Gió thổi sang, phiến lá uyển chuyển theo, tấm thân của nó bị lộ nguyên hình đầy đặn, làm cho nhiều cặp mắt ngỡ ngàng nhìn xao xuyến. Nắng ban mai ươm nhẹ trên cánh hoa, những giọt sương đọng lại đêm qua từ từ bốc hơi và tan trong luồng không khí mát rượi.

Giữa những cánh hoa rực rỡ có lứa thưa vài bông hoa tàn úa, phải chăng vì thiếu nắng hay thiếu sự chăm sóc của kẻ trồng hoa? Không, họ rũ cánh đáp lại với giọng buồn buồn. Khi vừa chớm nở, chúng tôi vui mừng chờ đón những bàn tay ân cần đến nâng niu và chia sẻ những vui buồn của ngày tháng. Nhưng chị em chúng tôi kém may mắn nên không được lòng lấy trong màu áo sắc sỡ, không một hương thơm ngọt ngào nào cho người. Một cánh hoa bên lên rớt nhẹ bên chân tôi như nói lên điều đó. Nhặt cánh hoa tàn úa trên tay, tôi nghe lòng mình dậy lên một cảm xúc quen quen, cảm xúc của người con gái xấu xí được miêu tả qua hình ảnh “Chung Vô Diệm”.

Tôi nhớ lại truyện “Hương Vị Tình Yêu” của Hoài Phong, một câu chuyện tôi không ngờ mình đã đọc qua. Tất cả đàn ông đều yêu hoa mê sắc hết sao? Giờ thì tôi hiểu được phần nào của những lý do đàn ông thà chịu ôm gối cô đơn hơn là lấy vợ như “Chung Vô Diệm”. Lúc gặp nàng, nàng đẹp, say mê và đeo đuổi. Đến khi nàng lộ ra một vẻ đẹp “khó coi” thì vỡ mộng, lánh xa. Tôi không tin tất cả đàn ông đều như vậy. Ngày còn học dưới mái trường cấp III, tôi nhớ rất rõ, có một người bạn trong nhóm “Nhà Lá” chúng tôi thương một cô bạn học trong lớp vì cô nàng có tánh xấu và hình hài chẳng giống ai (lùn mà lại lé nữa).

Trong giờ ra chơi, nhóm “Nhà Lá” chúng tôi, năm đứa hẹn gặp nhau ở quầy bánh mận của bà ba Châu.

— Thị Mọc, có hẹn hò hay sao mà cho tụi này đợi dzậy?

Giọng Thợ Kiềm bô bô lên khi tôi vừa bước chân tới. Ở quê là vậy đó, chúng tôi mỗi đứa đều có 1 cái tên riêng nghe “kỳ cục” mà cũng hợp lắm. Tôi, cái miệng lạnh chanh, nổi tiếng là bà chẳng nên họ dán cho cái tên “Thị Mọc” ngon lành. Lúc đầu giỡn chơi gọi

đùa, sau thành thói quen và tôi thành một Thị Mọc từ đó. Thợ Kiềm thì do tội tôi đặt cho Khiêm. Nhà Khiêm bán tiệm tạp hóa, dĩ nhiên là bán cất cổ bà con (mua 1 đồng bán lại 3 đồng) nên phong cho Khiêm cái tên Thợ Kiềm chưa lết. Nguyễn Duy Khánh thì gọi là “Ca Sĩ Khàn”, bởi vì khi Duy Khánh này cất lên giọng “ngõng đực” thì 4 đứa tôi phải bịt tai, nhắm mắt như bị ai quậy ngoáy lỗ tai đâm thủng màng nhĩ. Hưng hay làm thơ, lãng mạn nên gọi là “Thi Sĩ Mộng Du”. Còn Thu Ba chuyên “dụ khị” người khác biệt hiệu “Bà Ba Rết”.

— Ê, nhìn kìa — tôi giơ tay chỉ
— Ca Sĩ Khàn đang mơ mộng.

— Ta đang Dương Thung nè.

Tôi đứng ngơ ra không hiểu Khánh đang nói gì nên lặp lại hỏi lại:

— Đang dương thung?

— Ủa, Thị Mọc giúp kẻ coi.

— Trời, dương thung để bắn chim hay cu dzì? Sao tui hông thấy nạn thung mà dương thung nổi gì.

Tôi “cù lân” hỏi và nhìn từng người một: Hưng đứng khoanh tay nhìn băng quơ, Thu Ba ngồi tướt đọt cổ non. Khiêm mỉm cười rồi rề tai tôi nói nhỏ:

— Ca Sĩ Khàn đang thương con Dung, Dương Thung là Thương Dung đó Thị Mọc à. Sao cù lân gớm!

Tôi xì Thợ Kiềm một cái thật kêu và dài. Xoay qua Khánh, tôi cười giả lả hỏi ngu ngơ:

— Ủa Khánh thương Dung rồi hả? Thương hồi nào đây?

Khánh ưỡm ờ cười cười không nói. Tôi nóng máu không nhịn được nên hét lên (vì sự thật tên tôi là Dung đó mà):

— Nè nhá, Thị Mọc nói cho biết nhá, thương Dung là tiêu đời đó nhá, đừng để Thị Mọc cắn ký “xử trảm”, đồ ba trợn!

Khánh bị tôi dũa một hơi với giọng bắc “chua lòm” nên nổi sùng:

— Cắc cớ gì tới bà, im đi Thị Mọc.

— Không Thị Mọc chứ là gì, đồ...

Tôi định xổ tiếp một tràng “nho chùm” cho hả giận, nhưng Thu Ba đưa

tay che miệng tôi lại, làm cụt hứng. Hưng thấy vậy bước lại can tôi và Khánh ra.

— Thị Mọc à, Ca Sĩ Khàn đang thương con Dung Lùn trong lời mình đó.

Nghe qua tôi tưởng đầu mây sắp rớt lên đầu cái rằm. Hú hồn, Khánh mà thương tôi chắc ngày nào hai đứa cũng ăn canh cải trừ cơm. Nhưng trong

“Dương Thung, Trần Lỗi”.

Lúc làm bài thơ, con muỗi ở đâu bay lại cắn trên tay Hưng tưởng là con bướm nên ép vào trang giấy gởi với dòng thơ tình tứ:

*Là Bướm đây, Bướm đến lâu rồi
Hoa có nhớ, có thương, có đợi
Một dây tơ hồng se trăm mối
Buộc ta vào nệm ấm, trắng gôi.*

lòng cảm thấy lạ lạ, kỳ kỳ. Lúc nghe Khánh nói thương Dung, tôi ré lên om sòm. Giờ nghe thương nhỏ Dung Lùn tôi lại thấy mình bị bỏ rơi rớt bên lề của hạnh phúc và tình yêu.

— Bàn gì bàn lẹ lẹ để tui còn đi làm việc riêng nữa mấy... mấy người.

Khiêm giầy nẩy bị Thu Ba néo lỗ tai đỏ hói. Thấy hoàn cảnh của Khánh cũng tội, thương nàng mà không dám nói. Bốn đứa tôi chụm lại tìm kế giúp “anh Bướm gặp em Hoa”.

Hưng, Thi Sĩ Mộng Du làm một bài thơ gởi cho Dung Lùn với chữ ký

Khi nhận được Dung Lùn không nói gì, âm thầm tìm ra ai là tác giả của bức thư. Nàng ghi lại câu cuối trên bảng trong giờ ra chơi làm cả lớp cười sặc sụa vì hai chữ “trắng gôi”. Năm đứa tôi đọc ra mới vỡ lẽ, phạt Hưng đái một chậu bánh mận vì tội viết thư dùm mà còn lo mộng du, chữ gởi chẵn viết thành chữ trắng gôi, và bài thơ đọc nghe “lãng nhách”.

Chuyện gởi thơ tình coi như không kết quả. Khánh ôm mộng trong lòng không với, suốt ngày cứ gọi tên Dung Lùn không biết chán. Đến giờ học đầu

óc không còn tập trung cứ liếc mắt nhìn nhỏ Dung Lùn như điên dại. Bà Ba Rết thấy vậy ra tay “dụ khị” nhỏ Dung Lùn. Năm đứa hẹn nhau đi coi hát bóng tối thứ năm (trường ở VN cho nghỉ học thứ 5 và chủ nhật), có nhỏ Dung Lùn nữa. Phải nói là Bà Ba Rết hay thiệt, ra chiều có 2 buổi chiều mà nhỏ Dung Lùn và Ca Sĩ Khàn nói chuyện anh anh, em em ngọt xớt.

— Đâu có lạnh mà anh bận áo gió.

— Thân anh yếu lắm em ơi, nắng không ưa mưa không chịu, ghét gió kị mù sương. Em biết không, người ta tới 9 tháng 10 ngày mới chào đời, còn anh có 3 tháng 10 ngày là khóc tu ngoa, tu ngoa rồi đó.

— Em nghe người ta nói: chó đẻ 3 tháng 10 ngày mà anh.

— Ủ, thì anh tuổi tuất đây nè, hi hi.

— Đồ quỷ!

— Đồ yêu, quỷ với yêu là bạn đó em ơi, hi hi.

— Hi hi hi.

Tôi nghe giọng họ cười thấy lạnh ớn xương sống. Nhìn thấy hai người bên nhau vui vẻ làm tôi phát ganh.

Khiêm đa nghi Khánh đang dở trò nên chiều thứ hai tuần sau chúng tôi kéo Khánh lại hỏi cho rõ chuyện.

— Ê, Ca Sĩ Khàn, con Dung Lùn có gì đặc biệt đâu sao mày thương dầy, đồ khùng!

— Thợ Kiếm có chịu im đi không. Ta ré vào ống mi-trô (microphone) là kiếm kẹp gì cũng bay rảo chọi.

Ghê chưa, Hưng, Thu Ba, và tôi, 3 đứa nhìn nhau như hiểu. Khiêm hỏi lẩm lẩm Khánh mới khai mở lòng mình cho người khác biết. Dung Lùn vừa xấu lại lè, đã vậy còn có tật ngủ nhiều nữa chứ. Có bữa con nhỏ thức dậy trễ, đi học chưa rửa mặt để y nguyên một cục ghèn to chướng, cả lớp cười quê nó. Riêng Khánh thì lại thích nhìn. Những cục ghèn ươn trên đôi mi nàng Khánh ví như những hạt kim cương rạn rở. Dung Lùn lại lè hợp quá đi, trên đời ít có mấy ai được như vậy. Khánh thương Dung Lùn vì vẻ đẹp hiếm hoi ấy. Nếu nàng nhìn bên đông

ra tây tốt lắm, hại gì? Khi đi bên nhau, nàng có nhìn ai thì người đó cũng là Khánh, vì Khánh đi cạnh nàng bên trái, nàng thì nhìn bên phải tức là bên trái. Theo sự nghiên cứu trong 1 tháng trời, Khánh phát hiện ra 1 cái tật của phái nữ. Phái nữ thường nhìn bên phải của mình hơn là bên trái. Lẽ thường, mắt phải to hơn mắt trái, có nét quyến rũ nhiều hơn.

Từ ngày nhỏ Dung Lùn làm quen với Khánh, nhóm “Nhà Lá” tụi tôi tăng dân số, và nổi tiếng hơn trước nhiều. Tình yêu giữa Khánh và Dung Lùn ai cũng biết, có kẻ chế ngạo cười xòa, có kẻ gật gù chúc mừng. Khiêm không còn nghi ngờ. Bốn đứa chúng tôi luôn sát cánh bên họ những buổi chiều tan học, những buổi trưa “ăn hàng”, và những ngày sinh hoạt vui vẻ.

Thế mới biết, khi yêu nhau, người ta không chỉ chọn những người có nét đẹp hoa mỹ hay có tài hơn người, mà còn chọn những người có thói hư, tật xấu, hoặc mang một khuôn hình quái dị như “Chung Vô Diệm”. □

